

Ուրվագիր վեցերորդ

Աստծու հետ մեկ լինելու սկզբունքը, ինչպես բացահայտված է Երեմիա մարգարեի գրքում

Գրվածքների ընթերցում. Ծնդ 2:8-9, 16-17, Երմ 2:13, 15:16, 19, 23:5-6, 31:31-34,
40:5-6, 13-14

I. Աստծու ցանկությունը, որ մարդու հետ մեկ լինի, և մարդը մեկ լինի Իր հետ, կարելի է տեսնել այն բանից, որ Աստված ու մարդը նման են իրենց պատկերով և նմանությամբ.

- Ա. Աստված Իր ստեղծագործության ժամանակ «մարդու տեսակ» չստեղծեց. այն, ինչ Աստված ստեղծեց, Իր տեսակի պես էր, այսինքն՝ Աստծու տեսակի. Աստված մարդուն ստեղծեց կյանքի շնչի միջոցով, որը դարձավ հոգի, որպեսզի մարդը շփվի Նրա հետ և ընդունի Նրան՝ Ծնդ 1:24-26, 2:7:
- Բ. Ծնդ 18:2-13-ում երեք մարդ հայտնվեց Աբրահամին. այս մարդկանցից մեկը Քրիստոսն էր՝ Եհովան, իսկ մյուս երկուսը հրեշտակներ էին (19:1). սա նշանակում է, որ Իր մարմնացումից երկու հազար տարի առաջ Աստված հայտնվեց որպես մարդ, երբ այցելեց Իր ընկեր Աբրահամին՝ Բ Մնց 20:7, Եսայ 41:8, Հկր 2:23:
- Գ. Աստծու հրեշտակը (Աստված՝ Եհովան, Աստծու մարդը՝ Քրիստոսը) հայտնվեց Մանուելին և նրա կնոջը նախքան Քրիստոսի մարմնացումը՝ Դավ 13:3-6, 22-23:
- Դ. Դանիելը տեսավ Քրիստոսի՝ որպես Մարդու Որդու տեսությունը նախքան Քրիստոսի մարմնացումը. ըստ Դնլ 7:13-14-ի՝ Դանիելը տեսավ, որ Մարդու Որդին երկնքի ամպերով գալիս է, ու Նա եկավ մինչև իսկ Օրերով Հինավուրցի՝ հավիտենության Աստծու մոտ, ու Նրան բերեցին Նրա մոտ. Նրան տիրակալություն տրվեց, փառք ու թագավորություն, որպեսզի բոլոր ժողովուրդները, ազգերը և լեզուները ծառայեն Նրան. Նրա տիրակալությունը հավիտենական տիրակալություն է, որը չի անցնի, իսկ Նրա թագավորությունը թագավորություն է, որը չի ոչնչացվի:
- Ե. Ադամը Քրիստոսի նախատիպ էր, նախապատկեր՝ Հռմ 5:14:
- Զ. Քրիստոսն անտեսանելի Աստծու պատկերն է՝ Կդս 1:15:
- Է. Խոսքը (Աստված) մտեղի դարձավ (Հվի 1:14), ով եկավ մեղքի մտեղիի նմանությամբ (Հռմ 8:3) և չունեց մտեղիի մեղքը (Բ Կրթ 5:21, Եբր 4:15):
- Ը. Քրիստոսը, ով Աստծու կերպարանքով գոյություն ունի, Իր մարմնացմամբ ստրուկի կերպարանք ընդունեց՝ մարդկանց նմանությամբ դառնալով և տեսքով որպես մարդ գտնվելով՝ Փլպ 2:6-8:
- Թ. Ստեփանոսը տեսավ երկինքները բացված և Մարդու Որդուն՝ Քրիստոսին, Աստծու աջ կողմը կանգնած (Գրծ 7:56). սա ցույց է տալիս, որ Քրիստոսը երկինքներ համբարձվելուց հետո էլ նախկինի պես Մարդու Որդին է (տես Օրհներգ 97):
- Ժ. Մտք 26:64-ում Տեր Հիսուսն ասաց. «Տեսնելու եք Մարդու Որդուն՝ Չորության [Աստծու] աջ կողմը նստած և երկնքի ամպերի վրա գալիս». սա ցույց է տալիս, որ երբ Տեր Հիսուսը վերադառնա, նախկինի պես Մարդու Որդին կլինի:

- ԺԱ. Հռմ 8:29-ում Պողոսն ասում է, որ նրանց, ում Աստված նախապես ճանաչեց (մեզ՝ հավատացյալներին), նաև նախասահմանեց Իր Որդու պատկերին կերպարանակից լինելու, որպեսզի Նա Անդրանիկը լինի բազում եղբայրների մեջ. այն բանի շնորհիվ, որ Նա Իր հարությանը մեզ դարձրեց Իր բազում եղբայրները, մենք դարձանք նոր տեսակ՝ «Աստվածամարդու տեսակ»:
- ԺԲ. Բ Կրթ 3:18-ն ասում է. «Մենք բոլորս ծածկոցը հանած երեսով, ինչպես հայելի, Տիրոջ փառքին հայելով և այն անդրադարձնելով, նույն պատկերին ենք փոխակերպվում փառքից փառք, ինչպես որ Տեր Հոգուց»։ Հռմ 12:2ա-ն ասում է, որ մենք փոխակերպվում ենք մեր մտքի նորոգումով:
- ԺԳ. Փլպ 2:15-ն ասում է, որ մենք անմեղադրելի և անխարդախ ենք, Աստծու անարատ զավակներ փչացած ու այլասերված սերնդի մեջ, որի մեջ շողում ենք ինչպես լուսատուներ աշխարհում:
- ԺԴ. Տեր Հիսուս Քրիստոսը մեր նվաստության մարմինը կայակերպի այնպես, որ այն կերպարանակից լինի Նրա փառքի մարմնին՝ ըստ Իր գործողության, որով Նա ի վիճակի է անգամ ենթարկելու Իրեն ամեն բան՝ 3:21:
- ԺԵ. Երբ Քրիստոսը հայտնի դարձվի, մենք լիովին, կատարելապես ու բացարձակապես Նրա նման կլինենք, որովհետև Նրան կտեսնենք, ինչպիսին որ Նա է՝ Ա Հվի 3:2բ:
- ԺԶ Այս ամենը կավարտունանա Նոր Երուսաղեմում. Հյտ 4:3-ն ասում է. «Նա [Աստված], ով նստած էր, տեսքով հասպիս քարի... նման էր»։ Աստծու՝ գահին Նստողի տեսքը հասպիսի նման է:
- ԺԷ. Հյտ 21-ի համաձայն՝ Նոր Երուսաղեմի լույսը մի խիստ թանկագին քարի նման է, որպես թե հասպիս քարի (խ. 11բ). նրա պարսպի շարվածքը հասպիս է, իսկ նրա պարսպի առաջին հիմքը նույնպես հասպիս է (խխ. 18ա, 19).
1. Ի վերջո Աստված և մարդ, մարդ և Աստված հասպիսի տեսք են ունենալու. ուստի Աստվածաշնչի եզրափակումը և ավարտունությունը Նոր Երուսաղեմն է՝ աստվածայնությունը՝ մարդկայնության հետ միաձուլված. աստվածայնությունը դառնում է մարդկայնության բնակատեղը, իսկ մարդկայնությունը դառնում է աստվածայնության տունը:
  2. Այս քաղաքում Աստծու փառքը վառ ու սքանչելի կերպով հայտնի է դարձվում մարդու մեջ. հիմա մենք աստվածանալու գործընթացում ենք, որպեսզի դառնանք Նոր Երուսաղեմը և կրենք Աստծու՝ հասպիսի նույն տեսքը՝ խխ. 11, 23:
  3. Այս դարաշրջանի ավարտին մենք ուսուցանում և քարոզում ենք այն ճշմարտությունը, որ Աստված դարձավ մարդ, որպեսզի մարդուն դարձնի Աստված՝ նույնը, ինչ Ինքն է կյանքով և բնությամբ, բայց ոչ Աստվածությամբ. այս ճշմարտությունը լսելը մեծ օրհնություն է:
  4. Ի վերջո Աստվածամարդիկ կլինեն հաղթողները՝ Երուսաղեմի ներսի Սիոնը. եթե մեր ամենօրյա կյանքի բոլոր մանրամասներում Աստվածամարդու ապրելակերպ ունենանք, դա մեզ կհասցնի նոր արթնության, որ պատմության մեջ երբեք չի եղել, և դա կավարտի այս դարաշրջանը՝ Սղմ 48:2 և ծթգ 1:

II. Երեմիայի Գիրքը ցույց է տալիս Աստծու հետ մեկ լինելու սկզբունքը.

- Ա. Աստծու հետ մեկ լինելու սկզբունքը, որ կյանքի ծառի սկզբունքն է՝ ի հակադրություն բարու և չարի գիտության ծառի, տեսնում ենք Երմ 2:13-ում, որտեղ բացահայտվում են Աստծու ժողովրդի երկու հիմնական մեղքերը.
1. Առաջին մեղքը Եհովային՝ որպես կենդանի ջրերի ակունքի՝ սկզբնաղբյուրի, թողնելն էր. երկրորդ մեղքը կոտրված ջրամբարներ փորելն էր, որոնք ջուր չէին կարող պահել:
  2. Աստվածաշնչի սկզբունքն այն է, որ Աստված չի ուզում՝ Իր ընտրյալ մարդիկ Իրենից՝ որպես իրենց աղբյուրից բացի որևէ այլ բան ընդունեն. մարդուն կյանքի ծառի առջև դնելով, որ խորհրդապատկերում է Աստծուն՝ որպես կյանքի, Աստված ցույց էր տալիս, որ Ինքն ուզում է՝ մարդը հաղորդ լինի կյանքի ծառին, ոչ թե որևէ այլ բանի. կյանքի ծառին հաղորդ լինել նշանակում է ընդունել Աստծուն՝ որպես մեր եզակի սկզբնաղբյուրի, որպես մեր ամեն ինչի սկզբնաղբյուրի՝ Ծնդ 2:8-9:
  3. Երկրորդ մեղքը կապված էր այն բանի հետ, որ Աստծու մարդիկ ոչ թե Աստծուն էին վստահում, այլ իրենց, որպեսզի իրենց վայելքի համար իրենք իրենցով ինչ-որ բանի հասնեին. մեղքն այն է, որ թողնում ենք Աստծուն և մեզնով ու մեզ համար ինչ-որ բան անում:
  4. Այս երկու հիմնական մեղքերը մեզ ցույց են տալիս կյանքի ծառը, որ խորհրդապատկերում է Աստծուն, և բարու և չարի գիտության ծառը, որ խորհրդապատկերում է Սատանային (Խխ. 8-9, 16-17). Իսրայելը կյանքի ծառից շեղվել էր դեպի գիտության ծառը, կենդանի ջրերի ակունքից՝ դեպի ջրամբարները (կոռքերը):
- Բ. Աստված մարդուն դրեց կյանքի ծառի առջև՝ մատնանշելով մարդու հետ մեկ լինելու Իր ցանկությունը, այսինքն՝ լինելու մարդու կյանքը, կենսամատակարարումը և ամեն ինչը՝ Խխ. 8-9.
1. Կյանքի ծառը խորհրդապատկերում է խաչված (որ ենթադրվում է ծառով՝ որպես փայտի կտորով՝ Ա Պտ 2:24) և հարուցանված (որ ենթադրվում է Աստծու կյանքով՝ Հվի 11:25) Քրիստոսին՝ որպես մեր կերակրի համար Աստծու ողջ հարստության մարմնավորման:
  2. Կյանքի ծառն ուտելը, այսինքն՝ Քրիստոսին՝ որպես կենսամատակարարման, վայելելը պետք է մեր եկեղեցական կյանքում առաջնային կարևորության բան լինի. Քրիստոսին ընդունել՝ Նրան ուտելով, նշանակում է օրգանապես և նյութափոխանակորեն Նրան յուրացնել մեր էության մեջ, որպեսզի Նա միաձուլվի մեզ հետ՝ Հյտ 2:7, Հվի 6:57, 63.
- ա. Խոսքերը, որոնք Տերն ասում է, հոգի են և կյանք. սա ցույց է տալիս, որ Տիրոջ ասած խոսքերը կյանքի Հոգու մարմնավորումն են՝ Խ. 63.
- 1) Նա հիմա հարության մեջ եղող կենդանարար Հոգին է (Ա Կրթ 15:45բ), իսկ Հոգին մարմնավորված է Նրա խոսքերում:
  - 2) Երբ ամեն աղոթքի և խնդրվածքի միջոցով ընդունում ենք Նրա խոսքերը (Եփս 6:17-18)՝ մեր հոգին վարժելով, մենք ստանում ենք Հոգուն, ով կյանք է:
- բ. Քրիստոսին ուտել նշանակում է ուտել Նրա խոսքերը, ընդունել Նրա խոսքերը, որոնք կյանքի Հոգու մարմնավորումն են, վարժելով մեր հոգին՝ Երմ 15:16, Եփս 6:17-18, Ա Պտ 2:2, Եբր 5:13-14, Եզկ 3:1-4:

III. Աստծու խոսքն ընդունելու, ստանալու և պահելու համար մենք պետք է Նրա հետ բացարձակապես մեկ լինենք.

Ա. Գոդոլյայի դեպքը մի մարդու դեպք է, ով մեկ չէր Աստծու հետ. թեև Գոդոլյայն հավատարմորեն հոգում էր Երեմիայի՝ Աստծու մարգարեի համար, նա Տիրոջ խոսքը չէր փնտրում, որովհետև այդպիսի սովորություն չուներ՝ Երմ 40:5-6, 13-14.

1. Գոդոլյայն Աստծուն՝ որպես իր սկզբնաղբյուրի չէր ընդունում, որպեսզի Նրա հետ մեկ լիներ և ընդուներ այն, ինչ բխում էր Նրանից. եթե նա այնպիսի անձ լիներ, ով Աստծու հետ մեկ էր, ապա նրա առաջին անելիքը կլիներ Աստծու խոսքն ընդունելը:

2. Աստծու խոսքը՝ որպես Նրա մտքի, Նրա կամքի, Նրա սրտի ցանկության և Նրա հաճության արտահայտություն, ընդունելու, ստանալու և պահելու համար պետք է բացարձակապես մեկ լինել Աստծու հետ՝ Նրան վստահելով, ապավինելով և մեր «ես»-ից բխող ոչ մի կարծիք չունենալով՝ հմմտ Բ Կրթ 1:8-9 և խ. 12, ծթգ 2:

3. Աստվածաշնչի, հատկապես Նոր Կտակարանի սկզբ- բունքն այն է, որ Աստված Իրեն բաց է անում մեզ համար, որպեսզի մտնենք Իր մեջ, ընդունենք Իրեն և Իր հետ մեկ դառնանք. այդժամ Նա մեր մեջ կլինի, իսկ մենք կլինենք Նրա մեջ՝ Նրան ընդունելով որպես մեր ամեն ինչը՝ 15:4-5, Ա Հվի 2:28, 3:24:

4. Առաջին բանը, որ կընդունենք, Նրա խոսքն է, որպեսզի արտահայտենք Նրա միտքը, Նրա կամքը, Նրա սրտի ցանկությունը և հաճությունը. մենք չենք հոգա մեր կարծիքների կամ նախասիրությունների համար. այսպես մենք դառնում ենք Նրա խոսափողն ու Նրան բարբառում ուրիշների համար, որպեսզի նրանք մատակարարում ստանան՝ Երմ 1:6-9:

Բ. Տերը Երեմիային ասաց. Եթե թանկարժեքն անարժեքից զատես, Իմ բերանի պես կլինես»՝ 15:19, 3:29, հմմտ խ. 16.

1. Անհրաժեշտ է, որ մեր սրտի աչքերը լուսավորվեն, որպեսզի տեսնենք Քրիստոսի՝ որպես Իր հավատացյալների համար թանկարժեքության գերազանցությունը, գերակայությունը, անհամեմատելի արժեքը, որպեսզի շահենք Քրիստոսին՝ Նրանից զատ ամեն բան կորուստ համարելով՝ Փլպ 3:7-8, Ա Պտ 2:7, հմմտ խխ. 4, 6:

2. Մենք պետք է Տիրոջ խոսքերն ավելի թանկ համարենք, քան մեր բաժին կերակուրը՝ ճաշակելով Տիրոջն Իր խոսքում որպես բարի երկրի իրականության, որտեղ սնուցող կաթ ու թարմացնող մեղր է հոսում, որպեսզի Աստծու մարդկանց բաշխենք նրանց լիակատար փրկության համար՝ Հոբ 23:12, Ա Պտ 2:2-5, Սղմ 119:103, Երկ Օր 8:8, Երգ 4:11ա:

3. Մենք պետք է Տիրոջ խոսքերն ավելի թանկ համարենք, քան բոլոր երկրային գանձերը, որպեսզի կարողանանք Աստծու պատգամները խոսել (Աստծու խոսելը, Աստծու բարբառելը, որն աստվածային հայտնություն է պարունակում), որպեսզի Քրիստոսի անքննելի հարստությունը՝ որպես Աստծու տարատեսակ շնորհքը, բաշխենք բոլոր սրբերին՝ Սղմ 119:72, 9-16, Եփս 3:8, Բ Կրթ 6:10, Ա Պտ 4:10-11:

IV. Իսրայելի ձախողումների և պարտությունների գաղտնիքն այն էր, որ նրանք կորցրել էին Աստծու ներկայությունը և այլևս Աստծու հետ մեկ չէին (հմմտ Հս 7:3-4, 9:14). մենք պետք է միշտ մեկ լինենք մեր Աստծու հետ, ով ոչ միայն մեր

միջավայրում է, այլև մեր մեջ, ինչը մեզ դարձնում է Աստծու հետ եղող մարդիկ՝ Աստվածամարդիկ.

- Ա. Լինելով Աստվածամարդիկ՝ մենք պետք է կիրարկենք Տիրոջ հետ մեկ լինելը՝ քայլելով Նրա հետ, ապրելով Նրա հետ ու մեր ողջ էությանը լինելով Նրա հետ (Հոմ 8:4, Բ Կրթ 2:10, Գղտ 5:16, 25). սա է որպես քրիստոնյաներ քայլելու, որպես Աստծու զավակներ ճակատամարտելու և Քրիստոսի Մարմինը կառուցելու ճանապարհը. եթե Տիրոջ ներկայությունն ունենք՝ Նրա հետ մեկ լինելով, ապա ունենք իմաստություն, խորաթափանցություն, կանխատեսություն և ամեն բանի ներքին գիտություն. Տիրոջ ներկայությունը մեզ համար ամեն ինչ է:
- Բ. Աստծու դեմ մեղանշելու առնչությամբ Իսրայելի զավակների համառությունը կապված էր նրանց՝ Աստծու հետ մեկ չլինելու հետ (Երմ 42:1–43:2). եթե նրանք Աստծու հետ մեկ լինեին, Աստծու խոսքը կընդունեին ու կճանաչեին Նրա սիրտը, Նրա բնությունը, Նրա միտքն ու Նրա նպատակը. բացի դրանից՝ ինքնաբերաբար կապրեին Նրան ու Նրանով կկազմվեին, որպեսզի երկրի վրա Նրա վկայությունը լինեին:
- Գ. Ովքեր Աստծու հետ մեկ չեն, Նրա կամքն ու հաճությունը չեն ընդունում, այլ իրենց կարծիքներն են արտահայտում և իրենց նախասիրություններին ձգտում. այս բանն անել նշանակում է թողնել Աստծուն՝ որպես կենդանի ջրերի աղբյուրի, ակունքի և կոտրված ջրամբարներ փորել, որոնք չեն կարող ջուր պահել՝ 2:13:
- V. Աստծու հետ մեկ լինելու համար մեզ անհրաժեշտ է, որ Քրիստոսը՝ որպես Գավթի Ընձյուղը, լինի մեր փրկագնումը և արդարացումը. սա Եռամեկ Աստծուն բերում է մեր մեջ՝ լինելու մեր կյանքը, մեր ներքին կյանքի օրենքը, մեր ունակությունը և մեր ամեն ինչը, որպեսզի Իրեն բաշխի մեր էության մեջ՝ իրագործելու համար Իր տնտեսությունը. սա նոր ուխտն է (31:33). Ի վերջո մենք կճանաչենք Աստծուն, կապրենք Աստծուն և կդառնանք Աստված կյանքով և բնությամբ, բայց ոչ Աստվածությամբ, որպեսզի դառնանք Իր ընդհանրական արտահայտությունը՝ որպես Նոր Երուսաղեմը՝ 23:5-6, 31:31-34, Հյտ 21:2:**